

DĚNIS MAKOVIŇI VIRTUÁLNÁ MINULOST'

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú
vyhradené.

ISBN 978-80-89515-43-1

DENIS MAKOVÍNI

VIRTUÁLNA MINULOSŤ

Grafická a technická spolupráca: Eva Hrbatá, Michal Ličko,
Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0151-6

OBSAH

Zázraky, minulosť	5
Sláva	14
Voľby a zákony	30
Vyparená	40
Prvý deň	51
Názov dediny	65
Kto je to skupina?	73
Prvé hádky	85
Moje rozhodnutie	99
Cesta	107
Ďalší, prosím	120
Koniec a začiatok	132
Nové veci	142
Pokračovanie	151

Predslov

V tejto knihe nie je len príbeh, ale aj rôzne iné texty a myšlienky.

Volá sa Sija. Vyzerá ako dievča z budúcnosti, ale vôbec nie je taká. Je ako ja. Akoby sa zmiešali farby čierna a biela. Jedna farba je krása po nej a druhá vlastnosti po mne. Má niečo zo mňa a niečo z dievčaťa z budúcnosti.

Vznikne namiešaná farba. Tá farba bude láska a my sme štetce, ktoré sa do nej namočia. Bude to tak?

Tento svet v ktorom všetci žijeme je náročný a ťažký.

Je to budúcnosť minulosti. V minulosti bol svet jednoduchší a niekedy cítim nutkanie nazrieť do minulosti a vyskúšať si život taký, aký bol možno pred 500 rokmi. Ja som si ale minulosť predstavil podľa seba a o tom je táto kniha, ktorú držíš v rukách.

Sám som v prítomnosti túžil ísť do minulosti a žiť tam.
Prial som si to. Zrazu som bol tam. Nevedel som ako sa
to všetko stalo, ale splnil sa mi sen a teraz idem okúsiť
život takýto. Bude sa mi páčiť? Prežijem? Budú ma mať
tí ľudia radi?
Žijem v malej dedinke, ktorá má len niekoľko desiatok
obyvateľov...

Kapitola 1.

Zázraky, minulosť

Rodine Partovej, ktorá mala na okraji malej dedinky malý útulný domček vyblednutej farby sa malo narodiť dieťa. Keďže jediný lekár široko-d'aleko bol Lery, bola malá pravdepodobnosť, že bude práve v ich dedine.

Lery nebol lekárom len v ich dedinke, ale aj v ďalších troch. Jedna z nich bola väčšia ako ostatné a ľudia v nej boli bohatí. Bola to dedina, ktorá mala aj svoj názov, volala sa Luisa. Partovci sa tam chceli presťahovať, ale starosta Luisy nechcel ďalších obyvateľov. Bolo ich dosť aj bez cudzincov. Okolo svojej dediny mali hranice a zadarmo sa do dediny nikto nedostal. Iba Lery a niektorí významní ľudia.

Lery bol náhodou práve v dedinke, kde žili Partovci. Pán Part bežal na námestie do stánku, kde sídlil lekár, pokiaľ bol práve v dedine. Bol tam a napchával sa polievkou zo zeleniny. Určite ju od niekoho dostal za pomoc. Vždy mu niekto niečo dal. Keď prišiel až k stánku, bol úplne zadýchaný. Zhlboka sa nadýchol a rýchlo povedal: „Dobrý deň Lery, potrebujem vašu pomoc, moja žena bude asi čoskoro rodiť! Pod’te prosím Vás so mnou!“ Pán Part to povedal tak rýchlo, že Lery nestihol zareagovať hneď a musel si to v hlave poskladať ako puzzle.

Keď už mal puzzle dostavané, všetko pochopil. Postavil sa a odhodlane zavelil:

„Pod’me!“

Na Lerym bolo vidieť nadšenie a radosť z toho, čo robí. Miloval svoju prácu. V poslednom čase však niečo tajil a zistilo sa, že je to čosi veľké.

Dorazili k poslednému maličkému domčeku a pán Part poznamenal:

„Pod’te dnu, Lery!“

Lery vošiel dnu a podľa jojkania a bolestných vzdychov vedel, kam má ísť. Išiel po chodbe a po chvíli zabočil doľava. Na starej, skoro rozpadnutej posteli ležala mladá žena. Lery sa k nej priblížil a povedal:

„Dobry deň, prišiel som vám pomôcť.“

Predklonil sa a počúval ozvy srdiečka dieťaťa. Nepočul nič a Leryho tep sa zvýšil. Musel oznámiť Partovcom:

„Je mi to hrozne ľúto, ale vaše dieťaťko nedýcha!“

Nikto nič nevravel, ale na oboch tvárach Partovcov sa zjavili slzy. Tú negatívnu energiu bolo cítiť v celej izbe. Nádej na prežitie ich dieťaťa nebola skoro žiadna, vlastne vôbec žiadna. Nikto nevedel ako prebudiť nedýchajúce dieťa k životu. Nebola tam žiadna šanca.

Pre Leryho to bola hrôza pozerat' sa na tie mŕtve a nehybné tváre Partovcov. Lery cítil, že musí dačo spraviť a tak vyhlásil:

„Pani Partová potlačte!“

Ostala v nemom úžase, že čo chce ten lekár od nej.

Nevedela, či má potlačiť alebo ešte viac plakať, ale radšej potlačila, pretože, čo ak tá jeho skrývaná vec mala niečo spoločné s prebudením k životu? Kládla si veľa otázok, ale odpovede nenašla. Vlastne našla iba jednu a to bola, že to dieťa chce a bude ho milovať. Vedela aj to, že by s tým dieťaťom prežila veľa pekných chvíľ a bolo by jej obrovským šťastím. Vychovávala by ho, hrala sa s ním, ale čo ak Leryho tajomstvo nebude o tom a dieťa stratí? Stratí všetky tie krásne spomienky na život? Bude mať ešte iné dieťa? A či vôbec bude chcieť ešte dieťa? Zase len ďalšie otázky. Veľmi ju to bolelo a kričala, akoby ju z kože drali. Pán Part bol statočný a vydržal to. Vôbec mu nerobilo problém sa na to pozerať. Obyčaj bolo, že najprv vidno hlavu a potom nohy, ale teraz to bolo naopak. Pánovi Partovi bolo vidieť slzy, keď zdesene vykrikol:

„Nohy, nie! Toto nie je dobré! Prečo najprv nohy?“

Pán Part mal výčitky svedomia a vyzeral, ako keby za to mohol on, ale nemohol.

Boh im asi neprial a neprial ani tomu malému stvoreniu.

Bolo to smutné. Dnešný deň si zapamätajú navždy

a nikdy naň nezabudnú. No Lery mu to vyvrátil:

„Nie je čoho sa báť! Všetko bude v poriadku!“

Tento výrok nebol až taký presvedčivý a asi sa tomu nedalo veľmi veriť. Ale Partovci tomu tak veľmi chceli veriť! Veľmi to nešlo. Pán Part vedel, že aj keď náhodou to dieťaťko prežije, nebude mať šťastný život. Bude ho mať biedny a ťažký. Pán Part rozmýšľal o veľa veciach a v jeho hlave vírilo množstvo myšlienok. Myslel najmä na dieťa. Nemohol prestať na to myslieť, až ho niečo hlasné prerušilo a on precitol.

„Podajte mi niečo ostré! Rýchlo! Haló! Podajte mi niečo ostré“ - Lery znervóznel.

Pán Part sa akoby zobudil.

„Čo sa deje? Žije?“

„Podajte mi niečo ostré! Okamžite!“ - Lery už bol hrozne nervózny.

Pán Part sa rozbehol do kuchyne, ale na pol ceste si spomenul, že má vo vrecku zaostrené drevo. Vopchal ruku do vrecka a chcel sa presvedčiť, že ešte to drevo tam je. Bolo. Otočil sa a bežal naspäť. Podal drevo Lerymu.

Lery prerezal pupočnú šnúru a oznámil:

„Pôrod máme za sebou a teraz, ak chcete môžem vyskúšať moje tajomstvo, ktoré by malo zachrániť život.“

Partovci naňho pozerali akoby vedel čarovať, ale museli tomu veriť a dúfať, že sa to podarí. Bola to ich jediná nádej. Odpoveď bola Lerymu jasná:

„Jasné, prosíme ťa o to!“

Chcel si byť stopercentne istý a chcel, aby to vyšlo a zachránil to malé.

Som si istý, viac ako vtedy, istejší ako predtým, nikto ma nepresvedčí o tom čím som si istý.

Lery sa nadýchol a priložil ústa k ústam dieťaťa a začal mu dať umelé dýchanie. Potom sa odtiahol a akoby stláčal gombík na malej hrudi dieťaťa.

Stláčal a stláčal. Bolo to pár minút, ale Partovcom sa to zdalo ako večnosť. Lenže niečo večnosť prerušilo a to bol plač. Plač, ktorý vychádzal z malého telička. Partovci neverili vlastným očiam a zase im vyhŕkli slzy. Lenže teraz to boli slzy šťastia. Lery mal pocit, že sa v nich prebudil život. Zhasnutá sviečka sa znovu rozžiarila a v izbe zavládlo šťastie a pozitívna energia. Rozžiarila sa tá sviečka sama alebo ju rozžiaril Lery? Ani jeden z nich nič nepovedal, pretože také obrovské nadšenie sa dalo vyjadriť len slzami, úsmevom či objatím. Lery sa cítil ako záchranca a bol šokovaný aj šťastný, keď malý krásny chlapček začal plakať. Cítil aj to, že si splnil cieľ života. Lery mohol čakať len jedno. „Ďakujeme!“ - nadšene sa poďakovali Partovci. Chcel vstať a odísť, ale pani Partová mu do rúk vložila niečo malé a veľmi vzácne. Pre pani Partovú to malo obrovskú cenu. Lery sa pozrel na darček a bol to zlatý prsteň, ktorý mal v strede bodky, ktoré sa ligotali, ale nikto nevedel, čo to je.

Teraz sa mohol Lery rozlúčiť a odísť. Pán Part ho odprevadil na námestie. Po ceste Leryho chválil. Po malej dedinke sa to rýchlo roznieslo a kým prišli na námestie, už všetci všetko vedeli a obstali ich. Nikto tomu nechcel uveriť, no pán Part všetkým potvrdil, že je to pravda. Každý chcel vedieť, ako to Lery dokázal. Chceli vedieť, či ich to naučí. Lery prespal u Partovcov, ale veľmi sa nevyspal, pretože malý chlapček, ktorému dali meno Oskar, veľmi plakal. Pani Partová mu viackrát cez noc spievala uspávanku. Ráno dosť nevyspatý sa u nich najedol a odišiel. Nepovedal kam ide, ale povedal, že sa čoskoro vráti, pretože nemal veľa dedín na starosti. No všetko sa behom mesiaca zmenilo. Veľa dedín chcelo Leryho za lekára, keďže vedel oživiť človeka. Lery sa dlho neukázal v dedine, kde zachránil prvý život. Dedina teda nemala žiadneho lekára a všetci sa báli. Obdobie, keby v dedine nebol lekár sa volalo „smrteľné obdobie“, pretože ak niekto vtedy ochorel, väčšinou zomrel.

Nikto nemal mastičky, obvazy, ... iba lekár. Lery sa neukázal 4 mesiace a 3 dni a zatiaľ zomrelo 25 ľudí. Lekárov bolo málo a žiadny z nich nemal čas zaúčať iných ľudí za lekárov. Existovali tzv. „lekárske rodiny“, v ktorých boli lekármi otec aj matka. Museli mať aspoň dve deti a matka ich popri výchove zaúčala za lekárov. Bola to dosť náročná práca a lekári boli väčšinou chudí, pretože nabehali medzi dedinami neuveriteľné kilometre. Najbližšia dedina od našej bola vzdialená približne 50 kilometrov. Nikto nechcel byť lekárom, napriek rôznym výhodám ako napríklad, že dostali dom, jedlo.

Kapitola 2.

Sláva

Pred smrteľným obdobím bolo v dedine 128 obyvateľov a po ňom 103. Za toto obdobie sa nikto nenarodil. Občas, keď išli okolo vandrovníci, významní panovníci alebo iné väčšie výpravy, tak sa zastavili v našej dedinke a prenocovali v nocľahárni pre hostí. Bol to väčší trojposchodový dom s niekoľkými kuchyňami aj kúpeľňami. Rekord v počte ľudí v meste bol pred tromi rokmi, keď našou dedinou prechádzal najvýznamnejší skladateľ hudby Pietro Lady. Vtedy cez naše hranice prešlo neuveriteľných 582 ľudí. Boli to dobré časy, no teraz je to totálna bieda. Lery nič nestíhal, mal toho veľa a to bola jeho chyba. Bral si na starosť veľa dedín. Dokopy ich mal teraz sedem. Boli to strašné vzdialenosti.